

הרי עלי עשרון פרק שלשה עשר מנחות קו.

מסורת הש"ס

(א) [לעיל סג: א.] (ב) לעיל עה:
(ג) [לעיל קד: וזכים פד: א.]
(ד) ז"ל ואני יודע מלפניו מהן
ס' ז"ק (ה) [לעיל מח: פ:
וש"נ, ו] (לעיל כד: ז) [לעיל
פ. ט. יומא מז: א.] (ו) ויקרא
כ"ב ז"ל שס"ט, י"ג (ז) ז"ק
כ"ז [לעיל פ"ט וזכים מנחה מן
החמש כ"ו ז"ק, ל] (ז"ל מנחא,

הגהות הב"ח

(א) גמרא ת"ר פירשמי מנחה
של עשרונים וקבעתי
בכלי אחד ואיני יודע:
(ב) רש"י ד"ה כי קא מספקא
וכו' דודאי נודע שלא:

מוסף רש"י

[illegible]

שיטה מקובצת

גמ' חיר מירשט מחלל ש
שארן וקעבטן; שם שון
הארץ וכו' אטלי' שם: שון
שם שם ששה אלפס; שם
רבי' תמ"ח ששה אלפס; שם
רבי' סארס רבנטינ וכו' שם
תמ' סלע וכו' ע"כ. רש"י
ד"ה ריש ב' יתורח פ' קאי
במחנה השמן הזה: ר"ל
הוא סמקא פ' לנדד
ממנה: חס' ד' הארץ
הוא חס' מחנות גרובה
ראון: ד"ה לש' עשוינים
באין: שם ובאדל שלש
ובאדל וכו' וכן שם ששים:
ד' מירשט ששעורן כ'
שם ששים ששעורן:
ד' רבן כסני כ' ד"ה חור
משתי' דהא: שם חור
לעבר כ' הלכין מירשט
ששעורן באין מנו ואמר
כפי מה שדריש' דהא
לחובתי: שם חור
יתורח פ' תומא דיד רמא
חור כחולת חורש' דסאר
השמן נאכל לכוהנים:

שְׁמֵי עַל ליה לר"ע. צ"כ כל המנחות באות מזה לעיל (צ"ב) **מוסר**
אמר' צ"כ ואלו מנחות (ועיל עה) מנחה הבאה מחלה חלות
ומחלה רדיקין מציא לוי שמן וחומר לחלות ורדיקין וחלות בולגן
ומנוסה הרדיקין על פי שכן ושאר השמן מחזירי לחלות וגבי כולה
רדיקין תניא לעיל מההיא [ספ] מושמן
דכתיב כי ושאר השמן נאכל לבסיס:
הָיוּ אֲתָנִים ימי העשרה ימי החלה

ומרקיקין וקא קמין מחלות ארקיקין ומרקיקין
אחלות שמעינן ליה רבי שמעון דאמר ^אאם
קמין ועלה בידו מאחד על שניהם יצא והא
איכא מותר שמן דאי מחצה חלות ומחצה
רקיקין אמר מותר השמן מחזירו לחלות ומהצה
כולוהו רקיקין אמר מותר השמן נאכל לכהנים
כרבי שמעון בן יהודה דתניא רבי שמעון בן
יהודה אומר משום ר' שמעון ^במושחן כמין
כי ומותר השמן נאכל לכהנים אמר ליה רב
כהנא לרב אשי והא איכא לספוקה במנחת
נסכים דאמר רבא ^אמתנדב אדם מנחת
נסכים בכל יום כי קא מסתפקא ליה (סימן)
חיו"ד בגל"ל לבונה"ה בלוג"ה מקמצ"ה באה
בגלל יחיד באה בגלל ציבור לא מסתפקא
ליה כי קא מסתפקא ליה באה בגלל עצמה
באה בגלל זבח לא מסתפקא ליה כי קא
מסתפקא ליה טעונה לבונה שאינה טעונה
לבונה לא מסתפקא ליה כי קא מסתפקא ליה
באה בלוג באה בשלשה לוגין לא מסתפקא
ליה כי קא מסתפקא ליה טעונה קמיצה
שאינה טעונה קמיצה לא קא מסתפקא
ליה: פירשתי מנחה של עשורונים: תנו
רבנן פירשתי מנחה ^בו וקבעתי בכלי אחד

כרבי שמעון בן יהודה. ואם תאמר מאי סלקא דעמך דמקשה דקאמרין דאי מנחם חלו ונמנחא קריקין מומר השמן מחזירו לחנות הא לא אשכחן צפ' חלו מנחא (נלי עה). רבי שמעון דאית ליה האי קבא ונמא דיע בבבלי משום דשאר השמן נאכל לכהני וי"ל משום דרנן דפליגי

אָרבי שמעון זון יהודה האט
ספירטאָר ליהו צמותר השמן מחזירו
לחלות ואלצא דרבי שמעון קאמרי
דהא קמני מנחה הבאה מחלה חלות
ומחלה ריקים ומאן שמעת ליה
דאית ליה האי סברא רבי שמעון:
וְהָיוּ אֵלֶּף וּשְׁמֹנֶה מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים.

כִּלְדָּא קח צידך מאחד ועד
ששים וזכר תחילתן לקופן עד
האמנע כגון אחד וששים הם ס"א
שים וי"ט הם ס"א ושש וי"ח הם
ס"א כן תמנה עד שלשים לששים
ושלשים ואחד נמי הם ס"א ויעלה
לך שלשים פעמים ס"א וכן נוכל
לגנות פרים דחג דעולין לשבעים
כִּלְדָּא ז' וי"ג הם עשרים וכן ח' וי"ד
הם עשרים וכן ט' וי"ה הם כ' וי'
הרי שבעים:

במותר אַהכנים חוֹלִין אַעזרה
קמפּאָנע. וואָל מיטקומא
אלא כרצנ דאמרי למנחה של ששים
עשרון ששים לוגין דאי כרבי אליעזר
בן יעקב דאמר ליה אלא לוגה
היכי מימכרשה כיון דליערב חולין
צדהא הא אינה ראויה לצללן משום
דקוה ליה חיסר שמנה:

רבה אמר דבוליי ע'למא וכו'. רבה
גרסינן חף על פי שהוא
אחר רב חסדא דרבה משמי לקמן
שינויא אחרינא:

דַּתְּלִי ֵּה בִּדְעַת בְּהֵן. וְאִף
עַל גַּב דְּבִהֶקוּמָן רִבֵּה
(לַעֲיֹל דָּף כַּד): לִית לִיָּה לֵאבִי צִדְעִתָּא
דְּכֶן תִּלִּיא מִילְתָּא הַכָּא מוֹדֵה:
אֲפֻשָּׁר

שם שהן תשעה אלפים ומאה
תר להכנים חולין לעזרה קא
ובנו סברי מותר להכנים חולין
לזין לעזרה והכא במותר לערב
חובה בנדבה ורבי סבר אסור
גן דאמרי מותר לערב חובה
והא קמין מחובה אנדבה
יכא דמטיא ידא דכהן השתא
יכא ברישא דחובה היכי מקמר
ד מר שירוש שחסרו בין קמצה
ברישא דנדבה היכי מקמר לה
ודקמא

י"י בכלי אחד פחות ממה שקבע צו:
לנדבה: שני קמלים. חד לחובה וחד
דמטו ידיה בקומץ אחרון תהא נדבה:
דלמא

[illegible]

מחשבות שמדריי יאס נלדרי והשאר דעבא הא לא קשיא דקביעות המנהגים מילתא היא ולא מלי נלדרי ומוזר לערב חובב בנדה. הלך מיימי ס' עשירות ויאמר כפי מה שמדריי יאס לחובמי והשאר נלדרי: ומשני דקמיץ. שני קמא'ס: כל היא דמעי ידיה דכסן השא. בקומץ ראשון יאס חובב וכל

[illegible]

עין משפט
נר מצוה

ו א מיי פֿי"ד מהלכות
מע"ק הלכה א:
ז ב מיי שס פֿי"ז הלכה ח
וע"ש כ"ח:
ח ג מיי פֿ"ב מהלכות שחיטה
הלכה ג ופ"א מהלכות
מחוקרי כפרה הלכה ז:

רבינו גרשום

[illegible][illegible]

וְעַד שֶׁ' בְּכָל אֶחָד חֹדֶר
אֶחָד שָׁנָה עוֹלִין בְּמֵאוֹת:
לִי תַחֲשׁוּב אֶת־הַמִּצְוָה לִי
שֵׁשִׁים הֵם רַעֲפִים עֶשְׂרֵה
קוֹמָן אֶחָד וְאוֹתוֹ קוֹמָן
וְנֹמֵר כִּי אֶחָד שָׁנָה נִדְרֵי
לְחוֹבְתֵי הַשָּׂאֵר נִדְבָה, וְאִי
לְקִרְיָן בְּ' עֶשְׂרִים: וְהָאֵל
שֵׁשִׁים חֻבֵּב הַשָּׂאֵר לִי דָקָא
יֹשֵׁב נִדְבָה וְהִלְכֵךְ הֵיאָן
מְקִימָה קִרְיָהּ הֵיאָן דְּמִקְטִי
מְקִטִי בִּרְשָׁא כִּיֹּן דִּרְאֲמֵי
אִתָּא אֲמִרְת דְּשִׁירִים נִינְהוּ
לְאוֹתֵי לִרְבֵּא אֵלֵּא מְשׁוּם לֵב
אֲחֵרֵי יִשְׂרָאֵל מֵ' עַד שֶׁ' בְּכָל
מֵה הֵב יֵאֵי נִדְרֵי יְהוּ אִלּוּ
אֲהֲרִי וְלֵהָא לִיכָא לְמִישָׁח